

ព្រះពុទ្ធសាសនា នៅប្រទេសកម្ពុជា សង្ខេប

សម្តេចព្រះពោធិ៍វង្ស ហួត ធាត

រៀបរៀង

ចោះពុម្ពលើកទី ២

ស. ១៥១៤

គ.ស. ១៩៧០

290.
2

ស្នាដៃនេះ

កើតឡើងពីកិច្ចសហការគ្នា រវាង
ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ និង បណ្ណាល័យអេឡិចត្រូនិចខ្មែរ
ក្នុងគោលបំណងយ៉ាងមុតមាំដើម្បីថែរក្សា ការពារ កុំឲ្យបាត់បង់ទៅទៀត
ព្រមទាំងផ្សព្វផ្សាយស្នាដៃ-ឯកសារទាំងនេះ
សម្រាប់សាធារណជនប្រើប្រាស់ដោយមិនគិតកម្រៃ។

សូមថ្លែងអំណរគុណដល់
អង្គការរីហ្សូ កូស៊ី-កៃ វិទ្យាស្ថានបើកទូលាយ
ករុណាខ្មែរ និង មូលនិធិខ្មែរសម្រាប់ការសិក្សា
ដែលបានគាំទ្រគម្រោងការស្នាដៃនេះ សម្រាប់ទុកក្នុងបណ្ណាល័យអេឡិចត្រូនិច។

Buddhist Institute of Ministry of Cult and Religion and eLibrary of Cambodia have made a cooperative effort to digitalize books and manuscripts in order to preserve our Cambodian literary heritage. This will promote and provide easy, instant access, free of charge to the public and future generations to come.

A sincere thank you to our generous supporters: Rissho Kosei-Kai, Open Institute, Karuna Cambodia and Cambodian Education Excellence Foundation, who made this endeavor possible.

www.budinst.gov.kh www.elibraryofcambodia.org

ព្រះពុទ្ធសាសនា នៅប្រទេសកម្ពុជា សង្ខេប

សម្តេចព្រះពោធិវង្ស ហួត តាត

រៀបរៀង

គោរពប្រគល់ ២

Handwritten signature in black ink.

ព.ស. ១៥១៤

គ.ស. ១៩៧០

សម្តេចព្រះមហាសុបេតាធិបតី (ហ. នាត) វេរិយុរក្ខេវ

ព្រះសង្ឃនាយកកណ្តុះមហាវិទ្យាល័យ

— អគ្គនាយកវិទ្យាល័យសិក្សា ភ្នំពេញ

— សកលវិទ្យាធិការនៃវិទ្យាស្ថានសកលវិទ្យាល័យ

អារម្ភកថា

អត្ថបទនិយាយពី ព្រះពុទ្ធសាសនា នៅប្រទេស
 កម្ពុជា សង្ខេបនេះ ខ្ញុំបានរៀបរៀងតាំងពីគ្រឹស្តសករាជ
 ១៩៦១ ។ ក្រសួងធម្មការបានយកទៅបោះពុម្ពចែក ទុក
 ជាអនុស្សាវរីយ៍ កាលក្នុងសម័យនៃមហាសន្និបាត ធ្វើ
 សន្និសីទទី៦ នៃពុទ្ធិកសមាគមពិភពលោក នៅក្រុងកូរ៉េញ

ពីថ្ងៃទី ១២ ដល់ថ្ងៃទី ២២ វិច្ឆិកា ១៩៦១ ម្តងរួចហើយ ។

ឥឡូវនេះ លោក លាង ហ័ង អាន នាយកនៃ
 វិទ្យាហ៍នពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ យល់ឃើញថា អត្ថបទនេះពិត
 ជាសង្ខេបមែន ប៉ុន្តែមានប្រយោជន៍ច្រើនណាស់ ចំពោះ
 អ្នកត្រូវការចង់ដឹង ហើយមិនងាយនឹងស្វែងរកបានឡើយ
 ទើបកើតមានសេចក្តីជ្រះថ្លា ហើយបានសូមអត្ថបទនេះ
 យកទៅបោះពុម្ពម្តងទៀត ដើម្បីចែកក្នុងឧកាសសម្ពោធនៃ
 គ្រឹះស្ថាននៃពុទ្ធិកវិទ្យាល័យព្រះសុរាម្រឹត កាលពីថ្ងៃទី ១០
 ខែកញ្ញា ១៩៦៧ ដោយលោកចេញបច្ច័យផ្ទាល់ខ្លួន ។

ខ្ញុំជាអ្នករៀបរៀង បានជូនអត្ថបទនេះចំពោះលោក
 លាង ហ៊ឹម ធីន នាយកវិនិច្ឆ័យជាប់នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
 ឲ្យបានការបោះពុម្ពតាមសេចក្តីត្រូវការចុះ ដោយសេចក្តី
 រីករាយ និងសេចក្តីពេញចិត្តយ៉ាងក្រៃលែង ។

សម្តេចព្រះពោធិវង្ស

ហួត តាត

សេចក្តីប្រទាន

សៀវភៅឈ្មោះ “ ព្រះពុទ្ធសាសនា នៅប្រទេស
 កម្ពុជា ” នេះ គឺជាស្នាដៃព្រះហស្តរបស់សម្តេច ព្រះមហា
 សុមេធាធិបតី ព្រះសង្ឃនាយក កាលព្រះអង្គគង់ក្នុងឋានន្តរ
 សក្តិជាសម្តេចព្រះពោធិវង្សនៅឡើយ ។ សៀវភៅនេះបាន
 បោះពុម្ពចែកជាធម្មទានម្តងរួចទៅហើយ កាលពីក្នុងកាល
 សម្តេចគ្រឹះស្ថានៃពុទ្ធិកិរិយាល័យព្រះសុភម្រិត នាថ្ងៃទី១០
 កញ្ញា ១៩៦៧ ។ ដោយសារថា សៀវភៅនេះ ជាឯកសារ
 ដ៏វិសេសសម្រាប់ការស្រាវជ្រាវ អំពីប្រវត្តិ និង គោលសំ-
 ខាន់ៗខ្លះក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនានោះ ទើបវិជ្ជាប. នពុទ្ធសាសន
 បណ្ឌិត្យសម្រេចថា នឹងបោះពុម្ពផ្សាយជាថ្មីឡើងវិញ ក្នុង
 ពពួកសៀវភៅ “ វប្បធម៌ និង ការ្យធម៌វិទ្ធុ ” ។

ភ្នំពេញ, ថ្ងៃទី ១ មករា $\frac{២៥១៣}{១៩៦៩}$

លាង ហ័ង អាន

នាយកវិជ្ជាប្រទានពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ

ព្រះពុទ្ធសាសនា នៅ ប្រទេសកម្ពុជា

សង្ខេប

ព្រះពុទ្ធសាសនា ផ្សាយចូលមកប្រទេសកម្ពុជាមុន
 ជំនួញតាមគម្ពីរពុទ្ធសាសនា សមន្តបាសាទិកាអង្គកថា
 នៃយបិដក ជាភាសាបាលី បានប្រាប់ព័ត៌មានថា កាល
 ក្រោយពេលដែលធ្វើភិយសន្តិយនារូចហើយ នៅក្នុង
 ជម្ពូជ្ជបតិប្រទេសឥណ្ឌា ក្នុងពុទ្ធសតវត្សរ៍ទី ៣ ព្រះមហាថេរ
 ១អង្គព្រះនាម មហាមោគ្គលិបុត្តតិស្សៈ បានចាត់
 ចែងបញ្ជូនព្រះថេរៈ ២ អង្គ គឺព្រះ សោណត្ថេរ
 និងព្រះ ឧត្តរត្ថេរ ឲ្យចេញពីជម្ពូជ្ជប “ឥណ្ឌា” មក
 ផ្សាយព្រះពុទ្ធសាសនា នៅសុវណ្ណភូមិ ក្នុងព្រះបរមរាជ្ជ-
 បត្តមនៃព្រះមហាក្សត្រព្រះនាម ធម្មានុសាភ ។

សុវណ្ណកូមីនោះ គឺប្រទេសខាងអាស៊ីភាគអាគ្នេយ៍នេះ
 ឯង ដែលមានប្រទេស តម្បូជា រួមទៅជាមួយផង ។ ប្រ-
 ទេសទាំងឡាយនៅក្នុងអាស៊ីភាគអាគ្នេយ៍ នឹងសម្គាល់ថា
 សុវណ្ណកូមីនោះ ជាប្រទេសរបស់ខ្លួនមួយៗមិនមែន គឺ
 រួមប្រទេសទាំងអស់ជាសុវណ្ណកូមីទើបសម ហើយពិតជា

ត្រូវផងទៀត ព្រោះប្រទេសកម្ពុជា យើងបានពិនិត្យតាម
 សីលាចារឹកបុរាណខ្លះ តាមប្រវត្តិសាស្ត្រផ្សេងៗខ្លះ ដែល
 ទាក់ទងដល់រឿងព្រះពុទ្ធសាសនាយើងញាតិ ព្រះពុទ្ធសាស-
 នានៅប្រទេសកម្ពុជា មានទាំងព័ត៌មានសតវត្សរ៍ទី៣នោះមក
 ទើបសន្និដ្ឋានបានថា ព្រះពុទ្ធសាសនាដែលបានមកប្រ-
 តិស្ឋាននៅប្រទេសកម្ពុជា នៅក្នុងពុទ្ធសតវត្សរ៍ទី៣ដោយ
 ព្រះ សុវណ្ណត្រៃ និងព្រះ ឧត្តរត្រៃ នាំមកផ្សាយ
 តម្រូវបញ្ជា នៃព្រះ មហានិកាយិបុត្តតិស្សនត្រៃ
 ក្នុងព្រះបរមរាជបុត្តម្តងនៃព្រះបាទ ធម្មានុសាវត មហារាជ ។
 តាំងពីពេលនោះដកមកដល់ពេលនេះ ព្រះពុទ្ធ-

សាសនា ក្នុងប្រទេសកម្ពុជា អាចបិតនៅបានជាដរាបគមក
 ឥតដែលមានវិនាស បាត់បង់ក្នុងពេលណាមួយឡើយ គ្រាន់
 តែមានការធុនថយ និងការចំរើនផ្លាស់ប្តូរតាមប៉ុណ្ណោះ ដោយ
 ហេតុថាក្នុងពេលខ្លះ ព្រះពុទ្ធសាសនាបានទទួលការឧបត្ថម្ភ
 យ៉ាងមាំមួនអំពីពុទ្ធសាសនិក ក្នុងពេលខ្លះ បានទទួលការ

ឧបត្ថម្ភយ៉ាងស្និទ្ធស្នាល ព្រោះក្នុងកាលដ៏យូរអង្វែងនេះ នៅ
 ក្នុងប្រទេសកម្ពុជាព្រះមហាក្សត្រិយ័ក្តី ឥស្សរជនក្តី ប្រជា-
 ពលរដ្ឋក្តី មិនបានបិតនៅក្នុងសភាពដ៏ទៀងទាត់ឡើយ គឺ
 ជួនកាលជាពុទ្ធសាសនិកថេរវ័ទ ជួនកាលជាពុទ្ធសាសនិក
 មហាយាន ជួនកាលជាព្រាហ្មណ៍ក ម៉្លោះហើយព្រះពុទ្ធ-
 សាសនា ក៏រមែងតែប្រប្រួលទៅតាមកម្លាំងខែដំនើររបស់
 ពុទ្ធសាសនិកជន ដែលប្រប្រួលទៅតាមកាលវេលា ថ្មីនៃ
 បើទុកជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ព្រះពុទ្ធសាសនាក្នុងប្រទេស
 កម្ពុជា គួរឱ្យអស្ចារ្យណាស់ ព្រោះបានបិតនៅជាប់គមក
 រហូតដល់បច្ចុប្បន្នកាលនេះ ដោយសារមានការឧបត្ថម្ភ

ជាប់តមក ទោះបីការឧបត្ថម្ភនោះ ស្អិតស្អាតយ៉ាងណា
ក៏មិនដែលមានដាច់សោះសូន្យឡើយ ។

ការឧបត្ថម្ភព្រះពុទ្ធសាសនា

ដូចម្តេចហៅថាការឧបត្ថម្ភព្រះពុទ្ធសាសនា ។ ការ
ឧបត្ថម្ភនេះ គឺទំនុកចំរុះផ្គត់ផ្គង់គ្រប់ចែបយ៉ាង ដើម្បីឲ្យ
ព្រះពុទ្ធសាសនាបានចំរើនឡើងយ៉ាងទូលំទូលាយ ។ ចុះ
អ្នកណាជាអ្នកឧបត្ថម្ភក៏ព្រះពុទ្ធសាសនា ? អ្នកឧបត្ថម្ភក៏ព្រះ
ពុទ្ធសាសនានោះ គឺអ្នកដែលមានសេចក្តីជ្រះថ្លា មានជំ-
នឿគោរពរាប់អានចំពោះព្រះពុទ្ធសាសនា ដែលហៅថា

ពុទ្ធសាសនិកជន ឬហៅថាពុទ្ធបរិស័ទ បានដល់ព្រះមហា-
ក្សត្រិយ៍ ឥសូរជន និងប្រជាពលរដ្ឋទូទៅក្នុងប្រទេស ។

ក្នុងប្រទេសកម្ពុជាយើងនេះ តាមសីលាចារឹកបុរាណ
និងតាមឯកសារផ្សេងៗ ដែលទាក់ទងនឹងព្រះពុទ្ធសាសនា
ឃើញថាព្រះមហាក្សត្រិយ៍ពីបុរាណកាល ដូចជាព្រះបាទ
កៅណ្ឌិន្យជ័យវរ្ម័ន ជាដើម រហូតដល់មកព្រះបាទ

ជ័យវរ្ម័នទី១ ព្រះអង្គជ្រះថ្លាក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនាយ៉ាងមាំ
 មួនណាស់ បានទំនុកបំរុងព្រះពុទ្ធសាសនា ឲ្យបានចំរើន
 រុងរឿងឡើងដោយលំដាប់ ទាំងខាងសម្ភារៈ ទាំងខាងការ
 សិក្សា ។ មិនតែប៉ុណ្ណោះ ទ្រង់បំបួសព្រះរាជបុត្រ ២ អង្គ
 ជាកិត្តក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនាផងទៀត ដើម្បីឲ្យបានជាព្រះ
 ញាតិនឹងព្រះពុទ្ធសាសនា គិត្ត ១ រូប ឈ្មោះ **វតនភាណ្ណ**
 ១ រូបទៀតឈ្មោះ **វតនសិទ្ធិ** ។

លំដាប់តមកទៀត ដល់មករជ្ជកាលព្រះមហាក្សត្រិយ៍
 ព្រះនាម **ជ័យវរ្ម័នទី ៧** ព្រះអង្គគង់នៅរាជធានីមហា-
 នគរ «**នគរធំ**» ក្នុងគ្រឹស្តសករាជ ១១៨១ ទ្រង់ជាពុទ្ធ
 សាសនិក ១ អង្គដ៏ប្រសើរ ។ ព្រះអង្គមានសទ្ធាជ្រះថ្លាយ៉ាង
 ខ្លាំង បានកសាងវត្តអារាម ទំនុកបំរុងព្រះកិត្តសង្ឃ បាន
 បំពេញព្រះរាជកុសលធ្វើពុទ្ធបូជា ដោយវត្តមានតម្លៃយ៉ាង
 ច្រើនជាអនេក ។ មិនតែប៉ុណ្ណោះ ទ្រង់បានបញ្ជូនព្រះរាជ-
 ឧបាសម្ព័យអង្គ ឲ្យទៅសិក្សាវិជ្ជាខាងព្រះពុទ្ធសាសនា ឯ

លក្ខណ៍ទ្វីប ព្រះរាជបុត្រនោះ ក៏បានចូលជាកិច្ចក្នុងវត្តមហា-
វិហារមាននាមថា **តាមលិង្គៈ** ក្នុងគ្រឹស្តសករាជ ១១៧០ ។

សេចក្តីសង្ខេបខាងលើនេះ គ្រាន់តែបញ្ជាក់ឲ្យឃើញ
ថា ព្រះពុទ្ធសាសនាក្នុងប្រទេសកម្ពុជា បានជាបំផុសកម្រិត
ដាច់ ដោយមានការឧបត្ថម្ភអំពីព្រះមហាក្សត្រិយ៍ជាដើម
រហូតដល់ប្រជារាស្ត្រ ដែលមានសទ្ធាជ្រះថ្លាក្នុងព្រះពុទ្ធ
សាសនា ហើយបានយកចិត្តទុកដាក់គោរពរាប់អានគ្នា
មក រហូតដល់បច្ចុប្បន្នកាល ។

**ព្រះពុទ្ធសាសនាក្នុងប្រទេសកម្ពុជា
នាបច្ចុប្បន្ន**

ក្នុងបច្ចុប្បន្នកាលនេះ ព្រះពុទ្ធសាសនាក្នុងប្រទេស
កម្ពុជា មានការលូតលាស់ដុះដាលចំរើនហ្នឹងខ្លាំង ។
ព្រោះហេតុអ្វី? ព្រោះហេតុថា ប្រទេសកម្ពុជាបានស្ថិត
នៅក្នុងឋានៈ ជាប្រទេសឯករាជ្យ កាន់និយោបាយអព្យា-
គ្រឹត្យ មានសិទ្ធិនិងសេរីភាពមរិយូណិ ។ ប្រទេសកម្ពុជា

វាប្រទេសមានកំពូ ដោយមានសម្តេច ព្រះនរោត្តម
 សីហនុ ព្រះឧបយុវវរ្ម័នជ័យ ជាព្រះប្រមុខរដ្ឋ ជា
 ព្រះអគ្គមគ្គទេសក៍ ជាព្រះអគ្គពុទ្ធសាសនបុគ្គលក៍ព្រះអង្គជា
 នាយកដឹកនាំប្រទេសឲ្យប្រជាពលរដ្ឋរួចផុតពីទុក្ខភ័យពីគ្រោះ
 ថ្នាក់ ឲ្យបានបរិសុទ្ធនៅក្នុងសុខសន្តិភាព ឲ្យបានជួបនឹងការ
 សម្បូណិសប្បាយ ។ រីឯព្រះពុទ្ធសាសនាក្នុងប្រទេសកម្ពុជា
 នាបច្ចុប្បន្នកាលនេះ ក៏ប្រព្រឹត្តទៅកាន់សេចក្តីចំរើនដោយ
 លំដាប់ តាមដំណើរវិនិច្ឆ័យប្រទេស ព្រោះព្រះពុទ្ធសាសនាជាប់
 ទាក់ទងជាមួយគ្នានឹងប្រទេសដែរ បើប្រទេសមានទុក្ខព្រះ
 ពុទ្ធសាសនាក៏មានទុក្ខ បើប្រទេសបានសុខចំរើន ព្រះ
 ពុទ្ធសាសនាក៏បានសុខចំរើនដែរ ។

សម្តេច ព្រះនរោត្តមសីហនុ កាលព្រះអង្គគង់
 នៅលើរាជចល្ល័ ជាព្រះមហាក្សត្រិយ៍នៅឡើយ ព្រះអង្គ
 បានប្រោសព្រះរាជទាន រដ្ឋធម្មនុញ្ញដល់ប្រជាពលរដ្ឋរបស់
 ព្រះអង្គ ក្នុងរដ្ឋធម្មនុញ្ញនោះ ត្រង់ប្រការ ៨ បានលើកយក

ព្រះពុទ្ធសាសនាឲ្យជាសាសនារបស់រដ្ឋ ។ គ្រងនេះហើយ
 ដែលជាភស្តុតាង នៃព្រះរាជហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គ ជាអគ្គ-
 ពុទ្ធសាសនូបត្ថម្ភក៏ ទ្រង់គោរពរាប់អាន ទំនុកបំរុងព្រះពុទ្ធ-
 សាសនាដោយស្មោះចំពោះ គឺទ្រង់ចំណាយព្រះរាជទ្រព្យ
 កសាងវត្តអារាម ព្រះចេតិយ៍ និងព្រះរាជកុសលផ្សេងៗ
 មានកសាងពុទ្ធិកមហាវិទ្យាល័យជាដើម មិនតែប៉ុណ្ណោះ
 ព្រះអង្គ បានទាំងទ្រង់ព្រះផ្លូវជាភិក្ខុក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនាអស់
 រយៈកាល៧ខែ៧៧ទៀត ដើម្បីបំពេញព្រះរាជករណីយ-
 កិច្ច តាមព្រះរាជប្រវេណី ដែលព្រះរាជវង្សានុវង្ស ធ្លាប់បំ-
 ពេញមកផង ដើម្បីទ្រង់បានសិក្សាច្បាប់ព្រះពុទ្ធសាសនា
 ឲ្យបានជ្រាបយ៉ាងច្បាស់លាស់ផង ឲ្យបានសមដល់ព្រះ
 រាជហ៊ានរបស់ព្រះអង្គ ជាព្រះអគ្គពុទ្ធសាសនិក ។

ព្រះមហាក្សត្រិយ៍មុនៗ ដែលត្រូវជាព្រះរាជអយ្យកោ
 ព្រះរាជអយ្យកា ព្រះវររាជចិតា ព្រះវររាជមាតា របស់ព្រះ
 អង្គ ក៏សុទ្ធតែជាព្រះអគ្គពុទ្ធសាសនិកទាំងអស់ ។

ប្រជាកស្រែនៃប្រទេសកម្ពុជាមានចំនួនជាង ៦ លាន
នាក់ ។ ក្នុងចំនួននេះ មានប្រជាកស្រែ ៧៧ ភាគរយ
ជានាក់កាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា ។

ដោយអាស្រ័យហេតុដូចខាងលើនេះ ទើបរាជរដ្ឋា-
ភិបាលនៃប្រទេសកម្ពុជា ដែលជាអង្គការណ៍គ្រប់គ្រងរដ្ឋ
បានចាត់ការរៀបចំឲ្យមានក្រសួងមួយហៅថា ក្រសួងធម្ម-
ការ ហើយឲ្យមានសមាជិកនៃរាជរដ្ឋាភិបាលមួយនាក់
មានឋានៈជារដ្ឋមន្ត្រី ឬ ជារដ្ឋលេខាធិការ កាន់កាប់ក្រសួង
នេះ ។ ក្រសួងធម្មការនេះ កាន់កាប់ខាងផ្នែកសាសនា
ទាំងអស់ ដែលមាននៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ជាពិសេសបំ-
ផុតគឺកាន់កាប់កិច្ចការខាងព្រះពុទ្ធសាសនា ដែលជាសាស-
នារបស់រដ្ឋ ។

ក្រសួងធម្មការ បានចាត់ការរៀបចំកិច្ចការខាងព្រះ
ពុទ្ធសាសនាទាំងពីរក្នុងអតីតកាល ដរាបដល់បច្ចុប្បន្នកាល
នេះ ឲ្យមានអង្គការណ៍សម្រាប់ធ្វើឲ្យព្រះពុទ្ធសាសនា មាន

ការរៀបរយ និងការប្រព្រឹត្តទៅ កាន់សេចក្តីចម្រើនរុងរឿង
ទាំងអង្គការណ៍របស់ឯកជនឯទៀត ។ ដែលសម្រាប់ជួយ
ឧបត្ថម្ភព្រះពុទ្ធសាសនា ក៏បីតនៅក្នុងអំណាច នៃក្រសួង
ធម្មការដែរ ។

អង្គការណ៍នោះមានដូចតទៅនេះ :

១- អង្គការគ្រប់គ្រងគណៈសង្ឃ

ខាងព្រះពុទ្ធសាសនា

អង្គការនេះ ក្រសួងធម្មការបានចាត់ការឲ្យមាន
ព្រះរាជក្រមសម្រេចអំពីការរៀបចំដូចខាងក្រោមនេះគឺ :

ក- មានសម្តេច ព្រះសឡាវាលី ឬ សម្តេច
ព្រះសឡាវាយតិ ជាអ្នកត្រួតត្រាលើព្រះសង្ឃ ក្នុង
ព្រះរាជាណាចក្រទាំងមូល ជាពិសេសលើលោកមេគណ
គ្រប់ខេត្រ ដោយមានព្រះរាជាគណៈ ថ្នាក់ឯក - ទោ - ត្រី
ចត្តា ជួយធ្វើការផង

ខ - មានលោកមេគណ ១ រូប ជាអ្នកត្រួតត្រាលើ
ព្រះសង្ឃទាំងអស់ ក្នុងខេត្តនីមួយៗ ជាពិសេសលើ
លោកអនុគណត្រប់ស្រុកដែលមានក្នុងខេត្តនីមួយៗ

គ - មានលោកអនុគណ ១ រូប ជាអ្នកត្រួតត្រាលើ
ព្រះសង្ឃទាំងអស់ ក្នុងស្រុកនីមួយៗ ជាពិសេសលើ
លោកចៅអធិការត្រប់វត្ត ដែលមាននៅក្នុងស្រុកនីមួយៗ

ឃ - មានលោកចៅអធិការ ១ រូប ដោយមាន
លោកគ្រូសូត្រស្តាំ ឆ្វេង អមផង ជាអ្នកត្រួតលើព្រះសង្ឃ
ទាំងអស់ក្នុងវត្តនីមួយៗ

ង - មានគ្រូហស្ត ១ នាក់ ជាអាចារ្យសម្រាប់វត្តនីមួយៗ
ជាតំណាងព្រះសង្ឃក្នុងវត្តនីមួយៗ ក្នុងពេលដែលមានកិច្ច
ការទាក់ទងនឹងរាជរដ្ឋាភិបាល ព្រមទាំងមានគណៈកម្មការ
១ ក្រុម សម្រាប់ជួយព្រះសង្ឃក្នុងវត្តនីមួយៗផង ទៀត ។

២ - អង្គការលើសភាមួយក្រុម អង្គការ
នេះ នៅអមសម្តេចព្រះសង្ឃរាជ ឬ សម្តេចព្រះសង្ឃនាយក

សម្រាប់វិនិច្ឆ័យអធិការណ៍ ក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា ដែលកើត
ឡើងរវាងសង្ឃនិងសង្ឃបុរសសង្ឃនិងគ្រហស្ថ ។

៣- សង្ឃមហាសន្និបាតប្រចាំឆ្នាំ ក្នុងមួយឆ្នាំៗមាន
ការប្រជុំសង្ឃជាមហាសន្និបាតម្តង គឺលោកមេគណៈគ្រប់
ខេត្ត អនុគណៈគ្រប់ស្រុក និងភិក្ខុជាសហការីទាំងអស់
ដែលនៅតាមខេត្ត ស្រុក មកប្រជុំនៅទីក្រុងភ្នំពេញ រួម
ជាមួយនិងព្រះរាជាគណៈ ហ៊ានុក្រមទាំងអស់ក្រោមអធិ-
បតីភាពនៃសម្តេចព្រះសង្ឃរាជបុរសម្តេចព្រះសង្ឃនាយក ។

៤- អង្គការសិក្សាខាងព្រះពុទ្ធសាសនា ការ
សិក្សានេះហៅពុទ្ធិកសិក្សាៗ នេះមាន ៣ ប្រភេទគឺ : (១)

១) ក្នុងឆ្នាំ១៩៦៩នេះសាលាពុទ្ធិកបឋមសិក្សាមាន ២៩១ ថ្នាក់ មាន
សមណសិស្ស ៩៥៤៥ រូប ។ សាលាពុទ្ធិកមធ្យមសិក្សាមាន ២៤ ថ្នាក់
មានសមណសិស្ស១០៥០រូប ។ ពុទ្ធិកឧត្តមសិក្សាមានសមណសិស្សរាប់ខ្លួន
១៧៦ រូប គឺនៅឧត្តមសិក្សាបឋមភូមិមាន ១២៩ រូបនិងឧត្តមសិក្សាទុតិយភូមិ
មាន ៤៧ រូប ។

ក - ពុទ្ធិកបធមសិក្សា ការសិក្សាដំបូង នៃភិក្ខុ
សាមណេរ កំណត់ការសិក្សា ៣ ឆ្នាំ

ខ - ពុទ្ធិកមធូរមសិក្សា ការសិក្សាជាន់មធ្យមនៃភិក្ខុ
សាមណេរ កំណត់កាលសិក្សា ៤ ឆ្នាំ

គ - ឧត្តមសិក្សា ការសិក្សាជាន់ខ្ពស់ នៃភិក្ខុសាម-
ណេរ កំណត់កាលសិក្សា ១០ ឆ្នាំ ។ ការសិក្សានេះចែក
ជា ៣ ក្រុមគឺ បឋមក្រុមត្រូវសិក្សា ៣ ឆ្នាំ ទុតិយក្រុមត្រូវ
សិក្សា ៤ ឆ្នាំ តតិយក្រុម ឬ ក្រុមទីបំផុតត្រូវសិក្សា ៣ ឆ្នាំ
រួមពេលសិក្សាទាំង ៣ ក្រុមត្រូវជា ១០ ឆ្នាំ ។

ក្រៅការសិក្សាទាំង ៣ ខាងលើនេះ មានការសិក្សា
ម្យ៉ាងទៀត ហៅថាការសិក្សាធម៌វិន័យឬសាលាធម៌វិន័យ ។
នេះសម្រាប់ភិក្ខុសាមណេរ ជាសាធារណៈ គឺអ្នកចូលទាំង
ទ្បាយគ្រប់វត្តអារាមក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ត្រូវតែសិក្សាគ្រប់
គ្នាខាងពុទ្ធិធម៌ ។

៥ - ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ ជាអង្គការមួយនៅក្រោម

អំណាចនៃក្រសួងធម្មការ ។ អង្គការនេះសម្រាប់ចាត់
ការធ្វើឲ្យបានចំរើនដល់ប្រទេសខ្មែរព្រះពុទ្ធសាសនា គឺបាន
ចង្អុលជាអង្គការសាខា ៣ ទៅទៀត ដូចមានតទៅនេះគឺ:

ក- បណ្ណាល័យសម្រាប់គម្ពល់គម្ពីរ ដ៏កា ស្វីករត
និងសៀវភៅផ្សេងៗ ព្រមទាំងចាត់ការបោះពុម្ពសៀវភៅ
ភាសាបាលីខ្លះ ភាសាជាតិខ្លះ ។

ខ- ក្រុមនិពន្ធព្រះត្រៃបិដក សម្រាប់ប្រែ ព្រះត្រៃ
បិដកបាលីជាភាសាជាតិ ហើយបោះពុម្ពជាសៀវភៅ ។

~~គ- ក្រុមនិពន្ធនៃសម្រាប់ស្នងរកព្រម
ទាំងគ្រប់គ្រងរក្សានូវច្បាប់ទំនៀមទម្លាប់របស់ជាតិខ្មែរ ឲ្យ
បានគង់វង្សតទៅ ។~~

៦- ពុទ្ធិកសមាគមកម្ពុជជ្រៃ (ជាអង្គការឯកជន)
សម្រាប់ជួយឧបត្ថម្ភព្រះពុទ្ធសាសនាក្នុងប្រទេស ផង ក្រៅ
ប្រទេសផង មានការសិក្សាជាដើម

៧- សមាគមមិត្តពុទ្ធិកវិទ្យាល័យ (ជា អង្គការ

ឯកជន) សម្រាប់ជួយឧបត្ថម្ភ ចំពោះកិច្ចការខាងព្រះ
ពុទ្ធសាសនាក្នុងប្រទេសដោយច្រើន គឺជួយឧបត្ថម្ភពួក
សមណនិស្សិត ។

៨- សមាគមគិលានដ្ឋាន មហាក្សត្រិយានី (ជាអង្គ

ការឯកជន) សម្រាប់ជួយព្យាបាលរោគព្រះសង្ឃខាង
ព្រះពុទ្ធសាសនា ។

ក្រៅអំពីអង្គការខាងលើនេះ កិច្ចការទាំងឡាយ
ណាដែលទាក់ទងនឹងព្រះពុទ្ធសាសនា កិច្ចការទាំងនោះ

~~ត្រូវជាភារៈលើក្រសួងធម្មការទាំងអស់ ។~~

វត្តអារាម និង ភិក្ខុសាមណេរ

វត្តអារាមខាងព្រះពុទ្ធសាសនា នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា
នេះ មិនមែនទើបនឹងកើតមានក្នុងពេលថ្មីៗនេះទេ គឺកើត
មានយូរអង្វែងមកហើយ ដំណាលគ្នានឹងការប្រតិស្ឋាន
នៃព្រះពុទ្ធសាសនាហើយកើតមានព្រះសង្ឃ គឺភិក្ខុសាម-
ណេរ ក្នុងពេលណា វត្តអារាមក៏ត្រូវកើតមានក្នុងពេល

នោះ ព្រោះវត្តអារាមជាទីលំនៅនៃព្រះសង្ឃ ប៉ុន្តែវត្តអារាម
នោះល្អបំផុត គួបប្តូរ ទោះមិនទៀងទាត់ទេ គឺសាង
តម្រូវតាមកាលៈទេសៈ ។

ក្នុងបច្ចុប្បន្នកាលនេះ វត្តអារាមទាំងឡាយក្នុងប្រទេស
កម្ពុជា ច្រើនតែបានផ្លាស់ប្តូររូបរាងជាថ្មី ដោយអាស្រ័យ
កម្លាំងសទ្ធាជ្រះថ្លានៃពុទ្ធបរិស័ទ ។ វត្តណាដែលមានវិហារ
សាលា កុដិចាស់ ។ វត្តនោះ ត្រូវបានកសាងឡើងជាថ្មី
ដោយគ្រឿងបេតុងអារម៍ ព្រោះក្នុងសម័យនេះ សម្បូណ៌

ដោយគ្រឿងដែកស៊ីម៉ង់ត៍និងឥដ្ឋ ។

សព្វថ្ងៃនេះ វត្តអារាមខាងព្រះពុទ្ធសាសនាក្នុង
ប្រទេសកម្ពុជាទាំងមូល មានចំនួន ២.៨៥០ វត្ត ចំណែក
ព្រះសង្ឃគឺ ភិក្ខុ-សាមណេរ ដែលអាស្រ័យនៅក្នុងវត្ត
អារាម មានចំនួនតែ ៥៣.៥០៧ រូប នេះគិតក្នុងឆ្នាំ ១៩៦១
នេះ បើយកចំនួនព្រះសង្ឃ ៥៣.៥០៧ រូប ទៅបែកតាម

ចំនួនវត្ត ២៨៥០ ឃើញក្នុងមួយវត្តមានកិក្ខុ សាមណេរ
តែត្រឹម ១៨ រូប (១) ។

វត្តអារាម និង ប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរ

ព្រះពុទ្ធសាសនា ដែលមកប្រតិស្ថានក្នុងប្រទេសកម្ពុជា
យូរជាង ២០០០ ឆ្នាំ ហើយបានជ្រុតជ្រាបដឹកជាប់ក្នុងចិត្ត
គំនិតនៃប្រជាពលរដ្ឋទូទៅ ក្នុងព្រះរាជាណាចក្រទាំងមូល ។

ប្រជាកស្រែខ្មែរ បើបានទៅតាំងទីក្រុមិករ នៅកន្លែង
ណាមួយ បើមានគ្នាចំនួន ៥០-៦០ គ្រួសារឡើងទៅ រៀបរយ

~~ពេញចិត្តនឹងកសាងវត្តអារាមខាងព្រះពុទ្ធសាសនា ឲ្យមាន~~
នៅជិតក្រុមលំនៅ ហើយនិមន្តកិក្ខុ សាមណេរ ទៅគង់ក្នុង
វត្តប៉ុនោះ ដើម្បីផ្ញើអាយុជីវិតរបស់ខ្លួនទៅលើវត្តអារាម

(១) បើគិតក្នុងឆ្នាំ ១៩៦៩ នេះចំនួនវត្ត មាន ៣៣៦៩ គឺវត្តគណៈ
មហានិកាយ មាន ៣២៣០ និងគណៈធម្មយុត្តិកនិកាយ មាន ១៣៩ ។
ចំនួនព្រះសង្ឃមាន ៦៥.០៦២ គឺខាងមហានិកាយ ៦២.៥៧៦ និង
ធម្មយុត្តិ ២៣៨៤ អង្គ ។

នោះតែម្តងទុកទីវត្តនោះ ជាបង្អែកយ៉ាងមាំមួនផ្លូវចិត្ត បាន
 ជាប្រទេសកម្ពុជាយើងនេះ មានវត្តអារាមច្រើន ដល់ទៅ
 ២.៨៥០ វត្ត ។ វត្តមានចំនួនប៉ុណ្ណោះ សម្រាប់ពលរដ្ឋ
 ខ្មែរដែលមានចំនួនជាង ៦ លាននាក់ ហើយគិតយកចំនួន
 ៧៧ ភាគរយ នៃប្រទេសពលរដ្ឋខ្មែរ ទុកជាអ្នកកាន់ព្រះ
 ពុទ្ធសាសនា ហើយទៅប្រៀបធៀបនឹងប្រទេស ដែល
 កាន់ព្រះពុទ្ធសាសនាដូចប្រទេសយើង គឺប្រទេសថៃ និង
 ប្រទេសភូមាទាំងនោះ ឃើញថាវត្តអារាមព្រះពុទ្ធសាសនា នៅ
 ប្រទេសកម្ពុជា ដែលមានដូចចំនួនខាងលើនេះ មិនត្រូវ
 ទុកថាមានច្រើនពេកទេ គឺគ្រាន់តែល្មមប៉ុណ្ណោះឯង ។
 ប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរ ដែលកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា តាំងពីក្នុង
 អតីតសម័យដក់ដល់បច្ចុប្បន្នសម័យនេះ បានជាពេញ
 ចិត្តកសាងវត្តអារាមសម្រាប់ព្រះសង្ឃគង់នៅ ឲ្យមាននៅ
 ក្នុងទីប្រជុំក្នុងមីកាតនីមួយៗនោះ ដោយឃើញថាវត្តអារាម
 នោះ មានប្រយោជន៍ច្រើនណាស់គឺ ៖

១— វត្តអារាមជាទីតាំងនៃព្រះពុទ្ធសាសនា ដែល
ខ្លួនទុកជាទីតាំងពំនាក់ ។

២— វត្តអារាមជាកន្លែងសិក្សាវិជ្ជាផ្សេងៗ មានអក្សរ
សាស្ត្រ - គណិតសាស្ត្រ និង សិល្បសាស្ត្រជាដើម ឲ្យ
ល្មមដល់ជីវភាពរបស់ខ្លួនជាប្រជាពលរដ្ឋ ព្រមទាំងវិជ្ជាខាង
ព្រះពុទ្ធសាសនា ដែលគេគួរឲ្យចេះដឹង ឲ្យសមដល់ឋានៈ
របស់ខ្លួន ជាអ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា ព្រោះក្នុងសម័យ
បុរាណ មិនមានសាលាសិក្សាក្រៅពីវត្តអារាមឡើយ ។

៣ — វត្តអារាមជាមន្ទីរពេទ្យខាងផ្លូវចិត្ត សម្រាប់

ប្រជាពលរដ្ឋនៅជុំវិញ គឺថា បើកាលណាមានសេចក្តីទុក្ខ
ព្រួយដែលកើតពីហេតុណាមួយ ត្រូវចូលទៅវត្តអារាម រៀប
រាប់ឲ្យព្រះសង្ឃបានជ្រាប ដើម្បីឲ្យលោកជួយពន្យល់ធម៌
តាមផ្លូវព្រះពុទ្ធសាសនា ឲ្យបានរំលត់ទុក្ខព្រួយ ។

៤ — វត្តអារាមទុកជាសួនច្បារមួយ សម្រាប់ប្រជា-
ពលរដ្ឋដែលនៅជុំវិញ ។ បើកាលណាអង្គុកមិនសច្បាយ

ចិត្ត ដោយហេតុណាមួយ ត្រូវចូលទៅកាន់ទីវត្តអារាម
ដែលមានទឹកថ្លៃទូលំទូលាយជាទីរមណីយដ្ឋាន លុះបាន
ដើរលំហែមួយស្របក់ ក៏ត្រឡប់បានចូរស្រួលសប្បាយ
ឡើងវិញ ។

៥ - វត្តអារាមជាទី ប៉ានា សម្រាប់ជូនជាសពនៃប្រ-
ជាពលរដ្ឋ ។ ក្នុងពេលដែលមាតាបិតា ញាតិសន្តាន
ព្រៀងលានទាំងប៉ុន្មានធ្វើមរណកាល ប្រជាពលរដ្ឋតែងនាំ
សពទៅធ្វើឈាបនកិច្ចក្នុងទីវត្ត ។ ក្រោយធ្វើឈាបនកិច្ច
រើសអង្គិតម្តងក្នុងកោដ្ឋហើយធ្វើខុកក្នុងវត្តទៀត ដល់ទីបំ-
ផុត ធ្វើចេតិយក្នុងវត្ត ហើយបញ្ជូនអង្គិតទុកមាតាបិតាជាដើម
ក្នុងចេតិយនោះតែម្តង ។ ត្រង់នេះនាំឲ្យឃើញថា ប្រ-
ជាពលរដ្ឋ ទំនឹងលើវត្តអារាម តាំងពីនៅរស់ដរាបដល់ស្លាប់
ហើយនៅតែធ្វើខ្លួនលើទីវត្ត គឺទំនឹងតាំងពីរស់ដល់ស្លាប់ ។

៦ - វត្តអារាមជាកន្លែងសម្រាប់ផ្តល់ទូរ័បុណ្យកុសល
គ្រប់យ៉ាង ដល់ប្រជាពលរដ្ឋ ។ ប្រជាពលរដ្ឋដែលកាន់

ព្រះពុទ្ធសាសនា ពេលណាត្រូវការធ្វើបុណ្យទានរក្សា
 សីល និងការវិនា ក៏រមែងតែចូលទៅរកវត្តអារាមជាដរាប
 ព្រោះមានភិក្ខុសង្ឃនៅទីនោះ លោកអាចជួយពន្យល់ពី
 បុណ្យទាន ពីការរក្សាសីលនិងពីការការវិនាជាដើម ដើម្បី
 ឲ្យប្រជាពលរដ្ឋបានដឹងហើយកើតសេចក្តីជ្រះថ្លាឡើង ។
 ដូច្នេះវត្តអារាមទុកដូចជាថ្នាលសម្រាប់បណ្តោះត្រង់នៃ

បុណ្យកុសលគ្រប់យ៉ាង ដែលជាគុណសម្បត្តិឲ្យសម្រេច
 នូវសេចក្តីសុខប្រាសចាកទុក្ខ ។

៧- វត្តអារាមជាទីជ្រកកោននៃកូនចៅរបស់ប្រជា
 ពលរដ្ឋ ។ ក្នុងបច្ចុប្បន្នកាលនេះ រាជរដ្ឋាភិបាលបានចាត់ការ
 កសាងសាលាសិក្សាថ្នាក់បឋម ថ្នាក់មធ្យម និងថ្នាក់ឧត្តម
 នៅខាងក្រៅវត្តអារាមពិតមែនហើយ ប៉ុន្តែកូនចៅអ្នកស្រុក
 ដែលមកពីទីឆ្ងាយ ។ ចូលទៅសិក្សាក្នុងសាលាទាំងនោះ
 ទោះនៅក្នុងរាជធានីក្តី ក្នុងខេត្តក្តី ក្នុងស្រុកក្តី ឥតមាន
 ទីសំណាក់អាស្រ័យឡើយ និង រកជួលកន្លែងសំណាក់តុំ

កើត មកពីមាតាបិតាក្រីក្រ មិនអាចនឹងចេញវិថីសំណាក់
ផង វិថីអាហារផង ម៉្លោះហើយនិស្សិតទាំងនោះ ត្រូវចូល
ទៅសូមសំណាក់ អាស្រ័យនៅក្នុងវត្តអារាម ព្រមទាំង
ចំពោះជីវិតខ្លួន ដោយសារព្រះសង្ឃក្នុងវត្តអារាមនោះទៀត
ផង ស្ទើរតែគ្រប់កន្លែង ។

ដោយវត្តអារាមខាងព្រះពុទ្ធសាសនា អាចផ្តល់ប្រ-

យោជន៍យ៉ាងច្រើន ជាប្រយោជន៍ដែលគេមិនបានគិត ឥត
ដឹងសោះ ដូចរៀបរាប់ខាងលើនេះហើយ ដែលនាំឲ្យប្រ
ជាពលរដ្ឋខ្មែរតាំងពីបូកណាកាល រហូតដល់បច្ចុប្បន្នកាល
មិនអាចនឹងតាំងកូមិករផ្ទះសំបែង អាស្រ័យនៅ ដោយឥត
មានទីវត្តអារាម ព្រះពុទ្ធសាសនា នៅជិតខាងបានឡើយ ។

ដូច្នេះ សរុបសេចក្តីទៅ ឃើញថាវត្តអារាមព្រះពុទ្ធ-
សាសនា នៅប្រទេសកម្ពុជា ដែលមាន ២.៨៥០ វត្ត ពិត
ជាមានប្រយោជន៍យ៉ាងទូលំទូលាយ ដល់ព្រះពុទ្ធសាសនា
ដល់ពលរដ្ឋ ដល់ប្រទេសជាតិ ដោយហេតុថា ដូចជាបាន

ដួយសម្រាលបន្តករបស់រាជរដ្ឋាភិបាលមួយចំណែកដែរ ។

ប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរ មានចំនឿចំពោះ

ព្រះពុទ្ធសាសនា

ប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរ ក្នុងប្រទេសកម្ពុជា មានចំនួន
៧៧ ភាគរយ ដែលមានជំនឿជឿជាក់ចំពោះព្រះពុទ្ធសា-
សនា ហើយនាំគ្នាគោរពប្រតិបត្តិកាន់តាមធម៌ទេ ឬពាក្យ
ប្រដៅនៃព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់តាំងពីច្រើនសតវត្សរ៍មកហើយ ។

ប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរ ដែលមានជំនឿចំពោះព្រះពុទ្ធសា-
សនា គឺមានជំនឿយ៉ាងដូចម្តេចទៅ ។

ប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរ ដែលមានជំនឿចំពោះព្រះពុទ្ធសា-
សនានេះ បើពោលដោយសង្ខេប គឺមានជំនឿថា ព្រះ
ពុទ្ធសាសនាជាសាសនាប្រកបដោយហេតុផល ជាសា-
សនាប្រកាសនូវសេចក្តីពិត ជាសាសនាប្រាប់ឲ្យលះបង់
សេចក្តីអាក្រក់ ឲ្យធ្វើសេចក្តីល្អ ជាសាសនាដឹកនាំសត្វ-
និករឲ្យឆ្លាក់ចេញពីផ្លូវខុស ឲ្យដើរទៅរកតាមផ្លូវត្រូវ ជា

សាសនាជួយសត្វលោក ឲ្យស្គាល់មធ្យោបាយដោះខ្លួន ឲ្យ
រួចផុតពីទុក្ខ ឲ្យបានសម្រេចដល់នូវសេចក្តីសុខក្សេមក្សាន្ត។

នេះជាជំនឿយ៉ាងសន្តូរប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរ ។

ដោយអាស្រ័យជំនឿយ៉ាងមាំមួន ចំពោះព្រះពុទ្ធសា-
សនា ដូចខាងលើនេះហើយ ទើបប្រជារាស្ត្រខ្មែរទំប្រឹង
ប្រតិបត្តិធ្វើតាមព្រះពុទ្ធសាសនា គឺទំលះបង់អំពើអាក្រក់ (បាប)

ហើយទំប្រឹងធ្វើអំពើល្អ (បុណ្យ) ច្រើនបែបច្រើនយ៉ាង
ដូចតទៅនេះ ៖

១ - ធ្វើទាន គឺលះសេចក្តីកំណាញ់បរិច្ចាគទ្រព្យ
របស់ខ្លួន ចែកចាយដល់អ្នកដទៃ ដោយសេចក្តីសង្គ្រោះ
ឲ្យគេបានសុខស្រួលផង ឬ បរិច្ចាគទ្រព្យបំពេញការ
កុសលផ្សេងៗ គឺ

ក- ប្រគេនិចិវនប្បច្ច័យ គឺស្បៀងចំពោះដល់ព្រះ
សង្ឃក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនាឬចែកសំពត់អាវត្រៀងស្បៀកពាក់
ដល់ជនដែលទាល់ក្រទូទៅ មិនចំពោះមនុស្សណានីមួយ

ខ - ប្រគេនបិណ្ឌបាតប្បដ្ឋិយ គឺកោដនា-

ហារដល់ព្រះសង្ឃ ក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា ឬ ឲ្យកោដនាហារ
ដល់សាធារណជនដែលក្រីក្រ

គ - ប្រគេនសេនាសនប្បដ្ឋិយ គឺគ្រឿង

ដេកអង្គុយ មានកន្ទេលខ្លើយជាដើម ឬ កសាងវត្តអារាម
ក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា មានវិហារ សាលា កុដី ជាដើម
ឧទ្ទិសចំពោះព្រះសង្ឃក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា ឬ ក៏ឲ្យគ្រឿង
ដេក អង្គុយ មានកន្ទេល ខ្លើយ ជាដើម ដល់សាធា-
រណជន ដែលទីទំលក្រលំបាក ឬ មួយក៏កសាងសាលា

រៀន សាលាសំណាក់ ស្ពាន ជីកអណ្តូង ជីកស្រះជាដើម
ទុកជាកុសលសាធារណៈ ដើម្បីឲ្យសាធារណជនបាន
ទទួលប្រើប្រាស់រាល់គ្នា ។

ឃ - ប្រគេនតិលានភេសជ្ជប្បដ្ឋិយ គឺ

ទុសថដល់ព្រះសង្ឃក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា ដែលមានជម្ងឺ ឬ
ក៏ចែកទុសថដល់ជនសាធារណៈ ដែលមានជម្ងឺឈឺចាប់ ។

ការធ្វើទានដោយបច្ច័យទាំង ៤ ខាងលើនេះ អ្នកកាន់
 ព្រះពុទ្ធសាសនាជាតិខ្មែរ រមែងតែងបានធ្វើជាញឹកញាប់
 រឿយ ។ ដោយមានជំនឿជឿព្រះពុទ្ធភាសិតថា អ្នកមាន
 ចិត្តល្អ តែងបានសេចក្តីសុខ អ្នកសង្រ្គោះគេ តែងទទួល
 សេចក្តីសង្រ្គោះវិញ អ្នកបូជាគេ តែងបានការបូជាវិញ អ្នក
 ដែលប្រាថ្នាចង់បានសេចក្តីសុខដល់ខ្លួន ហើយធ្វើឲ្យកើត

ទុក្ខដល់អ្នកដទៃ នោះនឹងមិនសម្រេចដូចបំណងឡើយ នឹង
 ត្រឡប់បានសេចក្តីទុក្ខទៅវិញ លុះតែចែកសេចក្តីសុខដល់
 អ្នកដទៃ ទើបសេចក្តីសុខនោះនឹងត្រូវត្រឡប់បានមកវិញ ។

២ កិរិយាសីល គឺតាំងចិត្តរៀនរាល់ប្រព្រឹត្តធ្វើអំពើ

អាក្រក់ ៥ យ៉ាង ហៅថា សីល ៥ (និច្ចសីល) គឺ

- កិ- មិនសម្លាប់សត្វ ទោះធំក៏តូចក៏
- ខ- មិនលួចទ្រព្យសម្បត្តិអ្នកដទៃ ទោះតិចក៏ច្រើនក៏
- គ- មិនប្រព្រឹត្តបំពានបំពានក្នុងផ្លូវភាម លើកូនប្រ-
 ពន្ធអ្នកដទៃ

២៥- មិននិយាយកុហក

២៦- មិនផឹកទឹកស្រវឹងដែលធ្វើឲ្យខ្លួនឆេះឆោឆៃក៏នឹងគំនិត

ពុទ្ធសាសនិកជាតិខ្មែរ ដែលបានរក្សាសីល ៥ ខាង
លើនេះខ្លាចខ្លួនហើយ ខ្លះក៏បានរក្សាសីល (ឧបាសថ
សីល) តទៅទៀត ខ្លះក៏បានរក្សារហូតដល់សីល ១០
(អតិរេកសីល) ក៏មាន ។

ពុទ្ធសាសនិកជាតិខ្មែរ ដែលនាំគ្នារក្សាសីល ៥ ជា
ដើមដូចខាងលើនេះ ជានិច្ចនិរន្តរ៍ដោយមានជំនឿជឿពាក្យ
ច្រៀនប្រដៅព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ថា អ្នកដែលត្រូវការចង់បាន
សេចក្តីសុខ ត្រូវឲ្យមានមេត្តាធម៌ គឺសេចក្តីអាណិត ឬ
កប់អាណចំពោះខ្លួនឯងផង ចំពោះមនុស្សសត្វទូទៅផង មិន
ត្រូវបៀតបៀន ឬមើលងាយអ្នកដទៃណាមួយឡើយ
ព្រោះមនុស្សសត្វទាំងអស់ក្នុងលោក ត្រូវការចង់រស់នៅដូច
គ្នា ចង់ឲ្យមានទ្រព្យសម្បត្តិដូចគ្នា ចង់ឲ្យគ្រួសាររបស់
ខ្លួនមានតម្លៃថ្លៃថ្នូរដូចគ្នា ចង់ឲ្យបានរួចផុតពីការកុហក

បោកបញ្ឆោតពីសំណាក់អ្នកដទៃដូចគ្នា ចង់ឲ្យមានប្រាជ្ញា
ភ្នំស្វាងដូចគ្នា ។

៣-ចំរើនការវិនា គឺការប្តូរនាមចិត្ត ការហាត់ចិត្ត
កុំឲ្យចិត្តជាប់នៅក្នុងអារម្មណ៍ អាក្រក់ដែលសម្រាប់ធ្វើចិត្តឲ្យ
សៅហ្មង ឲ្យបានចិត្តនៅក្នុងអារម្មណ៍ដ៏ល្អ ដែលសម្រាប់
ធ្វើចិត្តឲ្យបានស្អាតល្អ

ពុទ្ធសាសនិកជាតិខ្មែរ ពេញចិត្តនឹងការចំរើនការវិនា
នេះណាស់ ដោយមានជំនឿជឿពាក្យប្រដៅរបស់ព្រះពុទ្ធ
ជាម្ចាស់ថា អំពើអាក្រក់គ្រប់យ៉ាង កើតឡើងអំពីចិត្តអាក្រក់
អំពើល្អគ្រប់យ៉ាង កើតឡើងអំពីចិត្តល្អ ។ ចិត្ត
អាក្រក់ គឺចិត្តដែលសៅហ្មងដោយលោភៈ ទោសៈ មោហៈ
ចិត្តល្អគឺចិត្តដែលមិនសៅហ្មង ដោយលោភៈ ទោសៈ
មោហៈ ។ ចិត្តអាក្រក់តែងដឹកនាំមនុស្សឲ្យធ្វើអំពើអាក្រក់
មានកាប់សម្លាប់គេ លួចទ្រព្យសម្បត្តិគេ ឬ នាំឲ្យមានការ
ឈ្លោះប្រកែកជាដើម ចិត្តល្អតែងនាំមនុស្សឲ្យធ្វើអំពើល្អ

មានការជួយសង្គ្រោះអ្នកដទៃជាដើម ។ មនុស្សចិត្តអា-
ក្រក់ បើនៅកន្លែងណា កន្លែងនោះមិនបានសេចក្តីសុខ
ស្រួលទេ រីឯមនុស្សចិត្តល្អ បើនៅត្រង់ទីណា ទីនោះ
សុខសប្បាយ ឥតមានរឿងឈ្លោះប្រកែកអ្វីឡើយ ។

ប្រជារាស្ត្រខ្មែរ ដែលមានជំនឿចំពោះព្រះពុទ្ធសា-
សនា មិនមែនគ្រាន់តែធ្វើទានរក្សាសីល និងការវិនាដូច
ខាងលើនេះ ហើយក៏ឈប់ស្ងៀមព្រងើយកន្តើយឡើយ
បានទាំងចំប្រឹងបំពេញកិច្ចការផ្សេងៗ ដែលមានប្រយោជន៍
ដល់ប្រទេសជាតិ ជាពិសេសដល់ជីវភាពរៀងៗ ខ្លួនផង
ទៀត ព្រោះប្រជារាស្ត្រខ្មែរ បានទទួលការសិក្សានិងការ
អប់រំតាមគន្លងព្រះពុទ្ធសាសនា ជាយូរអង្វែងណាស់ហើយ
តាំងពីបុព្វបុរសរបស់ខ្លួនជាប់តមក ដោយមានគង្គីរសៀវ-
ភៅតម្រាប់តម្រាសម្រាប់ប្រដៅប្រជាពលរដ្ឋ ច្រើនតែ
ជាប់ទាក់ទងនឹងព្រះពុទ្ធសាសនាទាំងអស់ ដូចមានស្រង់
យកមកចារកទុកជាក័ស្តុតាងខ្លះដូចតទៅនេះ ៖

១ - សទ្ទបមនុស្ស ដែលមានគ្នាតាំងពីពីរនាក់
ឡើងទៅ បើមានការព្រមព្រៀងគ្នា ទើបបានសេចក្តីសុខ ។

២ - កុំបង្កឲ្យមានរឿងវិវាទ គឺការឈ្លោះ
ប្រកែករវាងគ្នានិងគ្នាឡើយ ព្រោះការឈ្លោះប្រកែកគ្នា ជា
ហេតុនាំឲ្យដល់សេចក្តីវិនាស ។

៣ - ត្រូវឲ្យមានខន្តិធម៌ គឺការអត់ធន ឬ

ការទេបចត្ត កុំខ្វែងប្រឡោតផ្តេសផ្តាស ព្រោះកហឹងនាំឲ្យ
យល់ខុស ។

៤ - មិនត្រូវបៀតបៀនអ្នកណាមួយ

ឲ្យគេបានទុក្ខទោសទេ ព្រោះក្នុងលោកនេះចង់បានតែ
សុខចំរើន ដូចគ្នា ។

៥ - ត្រូវខំប្រឹងសិក្សា ឬ ខំប្រឹងធ្វើការងារ

ដោយយកចិត្តទុកដាក់ ។ ការខំប្រឹងនោះអាចនាំឲ្យសម្រេច
ប្រយោជន៍ដែលខ្លួនត្រូវការ ។

៦ - មិនត្រូវខ្ជិលប្រអូសឡើយ ព្រោះកំ-

និលនោះ អាចនាំខ្លួនទៅជួបនឹងការហិនហោច ។

៧— ត្រូវឲ្យមានភតញ្ញាតានិចភតវេទិ-

តា គឺដឹងគុណនិងតបគុណចំពោះអ្នកដែលមានគុណូប-
ការៈលើខ្លួន ព្រោះការដឹងគុណ ជាធម៌របស់មនុស្ស ។

៨— មិនត្រូវប្រមាថមើលងាយ អ្នកឯ-

ទៀតដែលទន់ទាបជាងខ្លួន ដែលក្រីក្រជាងខ្លួន និងល្ងង់

ជាងខ្លួនឡើយ ព្រោះការមើលងាយគេ នឹងឲ្យផលអា-
ក្រក់ដល់ខ្លួន ។

៩— ភីតិបណ្ណជាមនុស្សហើយ គួររក្សា

ឋានៈរបស់មនុស្សឲ្យគង់នៅ កុំឲ្យឋានៈនោះធ្លាក់ ទៅនៅ
ស្មើគ្នានឹងឋានៈរបស់តិរច្ឆាន

១០— ជីវិតមនុស្សជាអសារៈ ឥតមានខ្លឹម

សារទេ ប៉ុន្តែអ្នកមានគំនិតល្អអាចធ្វើឲ្យជីវិតមានសារៈ គឺ
ខ្លឹមសារបាន ។

ចប់ដោយសង្ខេប

មាណសាវត្ថុ និង ពយ

នូវបណ្ណាល័យ វិទ្យា ភ្នំពេញ លេខ 136

វិថីខេមរេត្យមិន្ទ រាជធានីភ្នំពេញ

សុមនិមន្តនិទាណវិញ្ញាណដោយ

រម្យតិភាព